

Oaser.

(Af Iver Marius Hansen.)

„Paa grønne Græssange lader han mig hvile“ Sal. 23, 2.

Sog.

Der kaldtes Misionsmøde — jeg har glemt Stedet. Men jeg havde prædiket og en af Danmarks Indremissionærer skulde slutte Mødet. Det gjorde han godt. Hans Tale knyttede sig til Ordet: „Sog, og du skal finde“. I den forbindelse fortalte han om en troende Kvinde, hvis Mand var vantro i flere Aar af deres Ektefælle; men hun bad til Herren af ganske Hjerte for Mandens Omvendelse. Herren hørte hendes Bøn, og Manden begyndte at blive bange for at leve uden Gud og Haab i Verden. Han prøvede for Alvor at bede og søge for at komme til Troens Hvile; men Lyset vilde ikke dæmre frem for hans Sjæl, og han var ved at tabe Modet, idet den Fristelse kom til ham, at Gud maatte ikke vilde frelse hans fortabte Sjæl. Dette søgende Menneffe kom i større og større Rød; han talte med sin troende Gustru om Sagen. Hun opmuntrede ham paa bedste Maade og saa sluttede hun med at sige: „Du maa ikke lade dine Hænder synke, men blive ved at søge, saa skal du nok finde; det har Herren jo lovet. Du skal søge Gud med hele din Sjæls Alvor og Længsel og blive ved dermed, til du finder ham. Gifter ikke den Dag, da du havde tabt de 10 Kr.? du kaldte os alle sammen ud for at hjælpe dig at lede efter Pengene, og du sagde: „De er her og maa findes“.

Saaledes fortalte Misionæren. Jeg har glemt, om han sagde mere om, hvordan det videre gik denne søgende Mand; men vi kan jo være vis paa, at det er gaaet ham godt, blot han har holdt ud i sin Kamp.

Maatte møder disse Blade et længselsfuldt og søgende Menneffe. Du „smager ikke Guds Naades Sødme i din Sjæl“, men du længes derefter, du søger derefter. Det er godt, du er bleven et vakt og søgende Menneffe; men du maa ikke standse paa Halvvejen og tænke, at det er nok; thi det er ikke nok. Du er ikke frelst endnu, hvilket du jo nok ved. Det kan godt være, at den gamle Slange vil friste dig til at tænke, at du er kommen langt nok, naar du er bleven vakt, eller at du kan lige saa godt opgibe Særet, thi du finder alligevel aldrig den kostlige Perle; men lyt ikke til saadan Løgn; det er Gift for din Sjæl i begge Tilfælde. Men sig som Manden sagde om de bortkomne Kroner: „Gud er her og maa findes!“ Lyt til de mange dejlige Forættelser til de søgende, hvilke Skrifter indeholder. Jeg skal nævne dig denne ene: „I skal paafalde mig, og gaa hen og bede til mig, og jeg vil høre eder. Og I skal søge og finde mig; thi I vil søge mig af ganske Hjerte“ (Ser. 29, 12, 13).

En Hørde glemmer Jaaret ej,
Som løber paa den vilde Vej,
Svor Ulven er at vente,
Ni og halvfemfundstyve maa
Det, som det kan, i Erken gaa,
Det tabte vil han hente.

Lidt om „Talen i Tunger“.

S. C. Casperjen i „Luth. Tidsskr.“

Det er muligt, at ingen, som lever i den efterapostoliske Tid, skal til fulde komme til at forstaa, hvortil „Talen i Tunger“ blandt de første kristne egentlig bestod. Jeg har i al Fald ikke i de mange Forflaringer, jeg har hørt og læst, fundet noget, som fuldt ud tilfredsstillede mig. Dette kan jo ogsaa være min egen Styld og ikke Forflaringernes.

Til forskjellige Tider i og uden for Kirken forefalder dog noget, som faar Navn af „Tungetaleri“, en Slags ubevidst Tale, eller Tungebrug, der efter Lyden at dømmes skal være et eller andet fremmed Sprog. Hos en religiøs Sekt i England i Midten af forrige Aarhundrede, Irvingianerne, forekom der meget af denne Slags, hos Kvæerne ligeledes og til Dels blandt Metodisterne.

I vor Tid har denne Foreteelse taget en fremskudt Plads hos flere religiøse Sekter, som nu nylig ved den Barratke Bevægelse haade her og i Norge, en Bevægelse som endnu paa-gaar, saa vel som blandt andre ikke-kristne religiøse Flokke, f. Eks. Spiritistene.

Efter som jeg kan forstaa, saa er denne Foreteelse, enten den forekommer i de kristne eller ikke-kristne Samlinger, saa ensartet, at det er meget vanskeligt at tro, at i det hele noget af denne Slags Tungetale har noget at gøre med Tungetalens Naadegave hos de første Kristne.

Det gaar an i denne forbindelse at minde om noget, der nys har fundet Sted i den amerikanske Misionsvirksomhed. Nogle unge Menneffer nede i Osten et Sted var blevet vakt til stor Interesse for Misionen, og blandt disse var ogsaa nogle unge Piger, der viste Evne til at kunne „tale i Tunger“, som det blev kaldt af vedkommendes nærmeste. To af disse Piger kom til Indien og skulde begynde at misionere blandt de indfødte ved Hjælp af sin Tungetale. Dette gik jo, som man kunde vente, aldeles ikke for dem; thi ingen forstod deres meningsløse Skraal. De blev blot udlæst, og da de, blot for Ernæringsmidler i et fremmed Land blandt et Folk med et aldeles fremmed Sprog, ikke saa nogen Udvej, kan man tænke sig, i hvilken Forfatning de kom. En af dem kom ved Hjælp af nogle barmhjertige Menneffer tilbage til Amerika, den anden sank ned i moralsk Forkommenhed derude i det fremmede Land.

Nutidens Tungetale er, som antydet, ikke nogen speciel kristelig Foreteelse; derom vidner den Omstændighed, at de Barratke Foreteelser synes at være af samme Karakter som de spiritistiske. Der er bare den Forskel, at de spiritistiske Medier trods at være talerør for af dødes Aander. De høre Tillyneskomfiter, hvoraf en med nogen Ret kan danne sig en Mening om den indre Sammenhæng, er dog saa flaaende lige, at det er vanskeligt at tro, at der forefindes nogen væsentlig Forskel.

Jeg tager mig den Frihed her at fortælle om en Oplevelse, jeg havde nogle Aar tilbage, før den Barratke Bevægelse tog sin Begyndelse.

Blandt mine daværende bekendte var der nogle, som sluttede sig til Spiritisternes, og jeg blev engang af disse indbudt til at overvære en spiritistisk „Opbyggelse“. Deres Møder var, hvad jeg bragte i Erfaring, af to Slags: Den ene, hvor de ved Hjælp af „Borddansen“ sagte Raad hos Aanderne eller gjorde dem Spørgsmaal om hinfibige Ting; det andet, hvor de ved Hjælp af et Medium fik Aanderne direkte Tale at høre. Mødet, hvortil jeg var indbudt, var af sidste Slags.

Mødet holdtes en Aften i et meget vakkert oplyst Værelse, hvorover der hvilede noget vist hemmelighedsfuldt. Lyset var saa vakkert, at man kun med Besvær kunde se hverandres Ansigter. Da min Ledsager og jeg blev ført ind i Værelset, sad de allerede ankomne paa Stole, satte i en Ring midt paa Gulvet, og holdt hverandre i Hænderne. Ringen blev uddvidet, saa min Ledsager og jeg kunde faa Plads i den. Vi gaa hverandre den ene Haand og den anden til vore Sidemænd, saa Raeden igen blev sluttet. Der var ganske en femten Menneffer i alt. Nu blev Kamperne felt sluttet paa een nær, og denne skruet lavt ned, saa at kun

et Dairids af Personerne kunde skimtes i Mørket. Da begyndte Lederne at synge, rigtignok en Slags religiøs Sang — for at være korrekt, saa var det en af Kristoffer Zanjons „Salmer“. Han sang meget lavt og langsomt, med et dystert, klagende Ansigt, der gjorde et ganske besynderligt Indtryk paa os, som sad der i Dødsstilhed i Mørket, holdende hverandre i Hænderne. Han standfede da lidt, men begyndte igen og sang bekselsvis svagere og stærkere, til han var færdig med Sangen.

Ansigtene var imidlertid med Spænding vendt mod Mediet, der var en Kvinde i 35—40 Aars Alderen; men intet mærkedes.

Da mumlede Lederen noget, som vist skulde være en Bøn, og lod derpaa sagte, næsten som en Sviffen, den Ytring falde, at der i Ringen var nogen fremmed, som ikke „troede“; derfor kom Aanderne ikke. Jeg tog selvfølgelig Bemærkningen til Indtægt, men forholdt mig dog rolig, da der ikke blev gjort direkte Henvendelse til nogen om at fjerne sig. Saa begyndte han igen at synge. Da fik han med eet saadan en underlig Skælven i Stemmen; der gik som et Naf gennem Ringen; hos Mediet mærkedes noget. Det første var, at hendes Legeme begyndte at dirre, Fødderne fraprævede Gulvet med en forbavsende Hurtighed, og saa begyndte hun at „tale“. Det hørtes først som en Mumlen uden Ord, der minde meget om det skælvende „hu-hu“, som et Menneffe i stærk Grynsning kan udsigede. Dernæst fik det Form af Ord, for os aldeles uforstaaelige, men hvorom nogen af de „troende“ tilhvi-skede os den Formodning, at det skulde være en af døds Indianers Aand, som nu talte gennem hende. De havde nemlig hørt dette før. Da laar pludselig Mediet over i en anden Taleart. Det høres som Ord, men frem-siges dirrende og med en Hurtighed som en Trommevirvel. Dette skulde da være et andet fremmed Sprog, talte af en anden af døds Aand. Under dette ryster Mediets Legeme som et Menneffes, der ligger i stærk Feber, medens Sveden perler frem i hendes Ansigt. Saa standser Talestrømmen, og hun kommer til sig selv, men er da saa udmattet, at hun maa støttes for ikke at falde om. — Det vil næppe forundre nogen, naar jeg i denne forbindelse tilføjer, at denne Kvinde, efter en Tid lang at have gjort Tjeneste som spiritistisk Medium, blev sindsforvirret og maatte en Tid opholde sig paa en Sindshyggeanstalt.

At dømmes efter de Beskrivelser, jeg har læst om Tungetaleriet ved de forskellige religiøse Sammenkomfiter i de senere Aar, synes det mig, at noget lignende der har fundet Sted. Jeg forklarede mig det ovennævnte paa den Maade, at alle de, der sad i Ringen, ventede og snuffede, at noget saadant, som det der forefaldt, maatte ske med Mediet, og at saaledes en Strøm af personlig Magnetisme, pro-pelleret af Villien, koncentrerede sig i den ene Person.

Saaledes ogsaa ved de store Møder. Der ventes og snuffes og villes, at noget skal ske, og de Gubndere af Villier famler sig da i en magtig Tankestrøm mod et enkelt af mange kendt Menneffe, og Resultatet bliver, at den ene gør, hvad de mange vil. At man der ikke slutter Ring, går intet til Sagen; Lokalet er gerne saa tæt pakket, at de, som er der, berører hverandre paa nogen Maade, og der dannes derfor let en Ledning. Forresten synes selve Luften stundom at være elektriseret.

Det kan her med det samme bemærkes, at det vistnok er noget lignende, som foregaar ved de ofte stormende Vækkelsesmøder, omend ikke nogen der falder i Afmægt eller taler „i Tunger“. Der stöder man nemlig ikke saa fælben paa en hypnotiseret Tilstand hos Tilhørerne, hvorved deres Tanker rives løs fra den vante Overvejsels Forskjning, og man kan da blive Vidne til Ting, som Menneffer i normal Tilstand — relativt set — ikke vilde indlade sig paa. Derfor finder man undertiden, at de, som ved et ydre Pres har været til en Slags Befendelse, vil, naar de kommer ud i deres vante Omgivelser, føle sig skamfulde over, hvad de har gjort. Dette kommer ikke deraf, at det, de havde gjort, udbødvigvis maatte være noget galt, men af den Grund, at de blev

ASSCHENFELDT-HANSENS

Illustreret

Kirkehistorie for Menigheden

foreligger nu komplet indbunden i to smukke og solide Bind paa henholdsvis 570 og 583 store Sider med mange Billeder. Det er et særdeles ypperligt Værk, der fortjener at findes i ethvert kristen Hjem. Stilen er livlig, og Indholdet paa een Gang underholdende, belærende og opbyggende.

Der begyndes med en Skildring af Apostelen Paulus og de andre Apostle, derefter kommer Jedefølkets Historie indtil nu. Saa har vi Skildringen af den første Menighed med dens Livskilder og Livsfrugter, Satans Anløb i Martyrtiden og hans Anløb gennem de første Aarhundreders Vranglerdomme samt hans Forsøg paa at kvæle Guds Menighed i Verdens Favntag, efter at Staten havde givet Kirken Fred. Vi gør derefter Bekendtskab med adskillige fremragende Aandens Kæmper, der holdt Guds Fane højt over Verdenslivet (Krysostomus, Ambrosius, Augustin). Vi ser de skæve Baner i Klosterlivet og Pavedømmets Forsøg paa at give Kirken Verdensherredømme. Vi betragter fremdeles de Røster, der rejser sig mod Pavedømmet, og som paa Reformationstiden vandt en herlig Sejr, men dernæst ogsaa Tilbageslaget fra Pavedømmets Side, særlig gennem Jesuiternes Rænkespil. Endvidere Fjendens Forsøg paa efter Reformationen at skille Lære og Liv fra hinanden (Pletismen, Orthodoxien) samt endelig Rationalismens Nattemørke, men ogsaa Troslivets fornyede Frembrud i vore Dage. Ogsaa Herrens Sejersgang i den ydre Mission samt Sektbevægelseerne i Nutiden behandles.

Værket udkom i 48 Hæfter @ 10 cts. per Hæfte. Det faas nu samlet til følgende Priser:

I Hæfter..... \$4.50
Indbunden i solidt Vælskbind... \$6.50
Indbunden i fransk Bind..... \$7.00

Danish Lutheran Publishing House,
BLAIR, NEBR.

„convinced against their will.“
og er derfor —

„of the same opinion still.“

Jeg skal ingenlunde her paatage mig at ville prøve paa endog at ud-pege Grænsen mellem det sande og det falske ved religiøs Raavirkning. Men jeg tror alligevel, vi har godt af at minde, hvad Jesus siger, den Helligaands Gerning skal bestaa i, nemlig i det at overbevise Verden (d. e. Menneffene) om Synd og Retfærdighed og Dom.

Naar vi derfor læser om de første Kristne og deres overordentlige Raadegaver, da føler vi, at der hos dem, der bejad disse, raadede en ophøjet Sindro, en helt igennem fund Aand, der staaar ligesaa højt over Nutidens Efterligning, som Johannes, Døberens, staaar over John Alexander Dowie.

Kristendommen er i god Betydning en rationel Religion; Menneffene mister ikke deres Forstand, naar de bliver Kristne; de faar den opløst.

Overdreven Renlighed.

Kan man vasse sig for meget?

Den moderne Sundhedspleje har jærlig kastet sig over Renligheds-spørgsmaalet. Man skal holde Borens naabne, hedder det, og der tales tidligt og silde om det daglige Bad som en af de vigtigste Livsformsenheder. I „Danst Sundhedsstidende“ ser Dr. Frode Sædolin imidlertid lidt kritisk paa dette Spørgsmaal, idet han blandt andet skriver:

Det maa paa Forhaand forekomme en lidt troligt, at Menneffet i Almindelighed skulde være nødt til at bruge varmt Vand og Sæbe til sin Sud for at holde dens Funktioner i Gang. Det er givet, at Menneffene ikke har gjort det, før de lærte varmt Vand og Sæbe at kende, og vi ved, at hele Befolkninger lever og virker og er helsefætre og kraftige uden denne Behandling af huden; jeg gad vist, om de bulgariske Bønder, der for Tiden er i Ny, fordi de naar saa høj en Alder, nogen Sinde faar Vand paa Kroppen, end lige varmt Karbad. Det maa altsaa være

os uhyggelige Kulturmeneffer, som ogsaa paa dette Omraade skal have vanskeligt ved at holde vore naturlige Livsvirkninger i Orden.

Der kom engang en gammel Vøndermand ind paa et Sygehus; han var for Resten ikke bulgarsk, men dansk, og han skulde — som enhver ny Patient — have et varmt Bad; da han undrede sig herover, blev han spurgt, om han da aldrig havde faaet Bad før, hvortil han svarede, at det havde han ikke, for han havde ikke haft det nødig. Et saadant Svar morer vi os over, men det er alligevel et Gran af Sandhed i det; naar Manden har levet et langt og arbejdsomt Liv uden nogen Sinde at være syg, saa har

han vel egentlig, fysiologisk set og uden æstetiske Hensyn, Lov til at søge, at han ikke har haft nødig at gøre noget for sin Sudfunktion.

Naar der for den højere Kulturs Indehavere skulde være en jærlig Nødvendighed for at holde Sudfunktionen i Gang ved Hjælp af en omstændelig daglig Mængsning, saa maa det altsaa være en Følge af, at

Sudfunktionen i og for sig er svag

og trænger til en Hjælp, som den hos Menneffer under andre Livsvilkkaar kan undvære. Og det er jo jiffert nok, at jo svagere en Organisme er, des mere Kunsthjælp kan den faa Brug for. Og ud fra dette Synspunkt kan en hel Del Væb for Sudrensning ogsaa forklæres. Men denne Synsvinkel kan ikke anlægges paa alle os mulevende Menneffer, som hverken er afrikanske Negre eller bulgariske Bønder. Saa strøbelige er vi da heller ikke. Vi vil ikke lade os nøje med mindre end at være saa normale, at vore legemlige Livsyttringer kan gaa deres Gang paa naturlig Maade uden at være Genstand for en Livsvariig Sygepleje.

Ser vi mere fysiologisk paa Spørgsmaalet, saa kan vi sige os selv, at dette med at „Borene tilstoppes“ med Naturnødvendighed af sig selv, er lidt sandsynligt. Menneffeleget er ellers altid selvregulerende. Afspæringsmidler, Udskjuling af Svovls, Pudsning af Næsen og alt slikt nødvendiggøres kun af fysiologiske Tilstande. Og naar der udfilles Svøb og Gæbt fra Sudens Kirklær og fadig afskaller døde Celler fra Overhudens yderste Lag, saa maa man vente, at dette normale „Snabs“ vil gvides af og falde fra under den tørre Strubning, som huden faar af Klæderne eller andre Ting, uden at det skulde være paatrædet at foretage noget kunstigt, saa at sige lægevidenskabeligt, Indgrib for at hjælpe huden af med dette naturlige Afald.

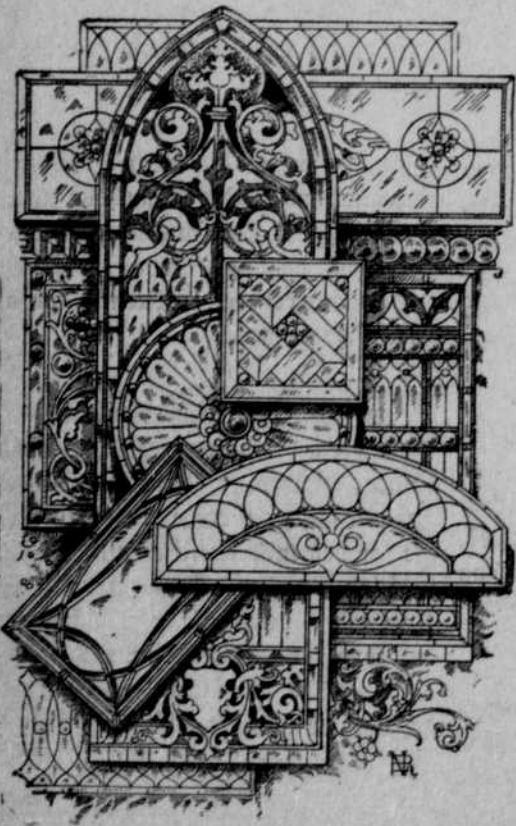
Og gaar vi saa endelig fra de almindelige Betragtninger over til Jagtagelsen af det foreliggende Materiale, saa vil vi finde, at det slaar til, at

Huden kan holde sig selv ren.

Naar huden ikke smaves til udefra af Sod, Die, Maling og alt saadant noget, hvad der selvfølgelig er en Sag for sig, naar Levemaaden er en saadan, at Sudens Talgkirtler ikke lader Overproduktion af Sudfætt, naar Klæderne ikke er saa tykke og tætte, at huden holdes opblødt af Svøb, naar Indvirket i det hele er sundt, og Underbællædningen stiftes saa lidt, at den altid er tilpas ren og i Stand

Frit Følkelalender for 1910.

For at introducere vor store Bogtatalog til horene Værler af dette Blad vil vi lende absolut frit Illustreret Følkelalender for 1910, derom De indsender Navn og Adresse paa 10 eller flere Renner, der er interesseret i gode Boger. J. V. LEACHMAN & SON, - Minneapolis, Minn.

N. R. Lindorff

ART GLASS WORKS,
RACINE, WIS.

Artistic Colored and
Beveled Windows

FRENCH MIRRORS,
BEVELED and MITRED
PLATES

FOR CHURCHES and RESIDENCES
Cathedral, Venetian, Opal and
Every Variety of fine Glass.

Plate and Window Glass.
Art Lamps, Artistic, Shades and
Domes in any Variety.

G. M. SIMPSON.

Fortrolige irrigerede Farme for Frugt- og Kornavl, \$40 til \$150 per Acre

Verdens bedste Sukkerroslund, 13—30 Tons pr. Acre a \$5.00 pr. Ton

Uopdyrket Land \$6 til \$10 pr. Acre Homestead Land som kan irrigeres

Korrespondance i Engelsk.

G. M. SIMPSON, BILLINGS, MONT.

Bibelordbog

Indeholder ca. 45,000 alfabetisk ordnede Genvisninger til den hellige Skrift. Udarbejdet af R. S. med Anbefaling af Prof. C. S. Johnson. Ste gæde Udgave. 520 Sider med Fugleperpektiv af det hellige Land samt adskillige Illustrationer. En ypperlig Gælp for Bibellæserne.

Udsat Pris \$1.20

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.